

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/5/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119200885
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2119200885.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudcov: JUDr. Janka Benkovičová a Mgr. Matúš Staríček, v právnej veci žalobcu: R Collectors, s.r.o., Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, IČO: 50 094 297, zastúpený: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX/XX, D., zastúpený: Advokátska kancelária Prachová & Partners, s.r.o., so sídlom Pribinova 20, Bratislava, IČO: 50 491 300, o zaplatenie 28.383,47 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 40Csp/12/2019-156 zo dňa 29.09.2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému sa voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku II. žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Právne súd vec posúdil na základe aplikácie ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 9, § 100 ods. 1, § 101, § 103 Občianskeho zákonníka (zák. č. 40/1964 Zb. – ďalej aj len OZ). Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca je v konaní aktívne vecne legitimovaným titulom postúpenia pohľadávky od veriteľa. Medzi veriteľom a žalovanými bola dňa 03.06.2014 uzavretá zmluva o úvere, na základe ktorej mal veriteľ poskytnúť žalovaným ako dlžníkom úver vo výške 30.000,- eur, z ktorého mal byť splatený úver v E. F., G. v odhadovanom zostatku 4.982,- eur a úver v H. H., G. v odhadovanom zostatku 2.000,- eur. Úver sa žalovaní zaviazali splácať v splátkach vo výške 576,- eur (viď zmluva o úvere).

Právny vzťah založený predmetnou zmluvou o pôžičke je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení týkajúcich sa zmluvy o pôžičke, ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. OZ, zákon o spotrebiteľských úveroch), keďže veriteľ pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako dodávateľ s poukazom na predmet podnikania a žalovaní vystupovali ako spotrebiteľia, pretože im bola poskytnutá pôžička za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. V zmysle zásady *lex specialis derogat legi generali* má potom špeciálna právna úprava, prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, a je preto nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv, zákona o spotrebiteľských úveroch a zákona o ochrane spotrebiteľa.

Žalovaní v konaní uviedli, že veriteľ neposkytol žalovanému celú sumu úveru, ale vyplatil úvery uvedené v zmluve, na účet žalovaného 1/ zaplatil sumu 12.000,- eur a podľa informácií od veriteľa bez súhlasu žalovaných vyplatil iný úver matky žalovaného 1/, ktorý ešte nebol splatný. Žalobca popiera, že by nevyplatil celú dohodnutú výšku úveru, avšak neuvádza žiadne konkrétne skutkové tvrdenia (najmä aká časť úveru bola vyplatená na účet žalovaných, aká časť bola použitá na splatenie úverov, akých úverov a pod.), v dôsledku čoho súd považoval skutkové tvrdenia žalovaných ako nepopreté, keď neurčité tvrdenia žalobcu považoval za neúčinné popretie v zmysle § 151 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“). Súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že poskytnutie úveru je dostatočne preukázané listinou „Aktuálny stav úveru“, nakoľko ide o dokument vyhotovený žalobcom a tento nepredstavuje verejnú listinu. Navyše nedostatok konkrétnych skutkových tvrdení nemožno nahradiť odkazom na pripojené dôkazy. Súd preto v konaní považoval za nesporné, že úver bol poskytnutý vo výške 18.982,- eur (12.000,- eur na účet žalovaného 1/, 6.982,- eur na vyplatenie úverov), nakoľko v tejto časti žalovaní poskytnutie úveru nesporevali. Vo zvyšnej časti žalobca neunesol dôkazné bremeno, ani bremeno tvrdenia, keď po popretí jeho všeobecných skutkových tvrdení na preukázanie poskytnutia zvyšnej časti úveru neoznačil ani nepredložil žiadne relevantné dôkazy, s výnimkou listiny „Aktuálny stav úveru“ vyhotovenej samotným veriteľom, ktorá však nie je spôsobilá preukázať tvrdenia žalobcu, keď jeho skutkové tvrdenia navyše ani nie sú dostatočne určité.

Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaní neplnili splátky riadne a včas. V zmysle listiny „Aktuálny stav úveru“ sa žalovaní dostali do omeškania so zaplatením splátky splatnej 15.09.2015, ako aj nasledujúcich splátok. Veriteľ listom zo dňa 18.01.2016 vyzval žalovaných na zaplatenie dlžnej sumy a následne dňa 15.02.2016 úver zosplatnil (viď Upozornenie - výzva na splatenie dlžnej časti úveru, Výzva na úhradu dlžnej sumy). V zmysle čl. 5 bod 5.5 Obchodných podmienok pre úver, ak je dlžník v omeškaní s platením čo i len jednej splátky, je veriteľ oprávnený vyhlásiť úver za predčasne splatný.

Veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť úveru dňa 15.02.2016. V zmysle § 53 ods. 9 OZ môže dodávateľ vyhlásiť predčasnú splatnosť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. V zmysle § 103 OZ, ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Keďže právny predchodca žalobcu bol oprávnený vyhlásiť predčasnú splatnosť až po 3 mesiacoch od nezaplatenia splátky, splátka, pre ktorú vyhlásil právny predchodca žalobcu predčasnú splatnosť dňa 15.02.2016, musela byť splátka splatná 15.10.2015, keď od ďalších splátok do vyhlásenia predčasnej splatnosti neuplynuli tri mesiace. Premlčacia doba tak začala plynúť odo dňa splatnosti tejto splátky, t.j. dňa 15.10.2015. Uvedené neznamena, že by došlo k predčasnej splatnosti automaticky, alebo že by premlčanie pohľadávky začalo plynúť automaticky 3 mesiace po nezaplatení prvej splátky, ani to, že by premlčanie začalo plynúť odo dňa splátky označenej veriteľom v jeho výzve s upozornením na možnosť zosplatenia úveru. V prípade, ak by sa veriteľ nerozhodol vyhlásiť predčasnú splatnosť pre nezaplatenie tejto splátky, ale neskoršej splátky, plynula by premlčacia doba od nezaplatenia tej splátky, ktorá viedla k vyhláseniu predčasnej splatnosti (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23Co/45/2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3Co/115/2019). Keďže premlčacia doba začala plynúť dňa 15.10.2015, žaloba bola podaná dňa 04.02.2019, t.j. viac ako 3 roky od začatia plynutia premlčacej doby, žalovaný nárok je premlčaný.

Keďže súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal poskytnutie úveru v celej výške, neunesol bremeno tvrdenia, keď neuviedol dostatočne určité skutkové tvrdenia o spôsobe poskytnutia úveru, a aj keby ich preukázal, žalovaná pohľadávka by bola premlčaná a žalovaný vzniesol námietku premlčania, navyše žalovaný je spotrebiteľ a v zmysle § 54a OZ premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nie je možné vymáhať, na ktorú skutočnosť súd prihliada z úradnej povinnosti, súd sa z dôvodu hospodárnosti konania ďalšími námietkami strán nezaoberal a žalobu v celom rozsahu zamietol. Z uvedených dôvodov, s poukazom na hospodárnosť konania, nedostatok skutkových tvrdení žalobcu a tiež z dôvodu, že nie je povinnosťou súdu vyzývať žalobcu na preukázanie sporných skutočností, keď ich nepreukázanie má za následok stratu sporu, súd tiež nevykonal dokazovanie dôkazmi navrhovanými žalovaným 1/, a to zaviazaním žalobcu na preukázanie skutočností, v akej reálnej výške boli finančné prostriedky

žalovanému 1/ vyplatené a na predloženie všetkých úhrad úveru žalovaných. Súd tiež nevykonal navrhovaný výsluch kompetentnej osoby zo strany žalobcu, resp. veriteľa, ktorý mal ozrejmiť konkrétny výpočet RPMN, keď navrhovaný dôkaz nebol dostatočne určitý a zároveň nebol spôsobilý privodiť iný výsledok sporu.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaný 1/ bol v konaní úspešný v celom rozsahu, a preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením súdny úradník.

Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal odvolanie žalobca, ktorým sa pri uplatnení odvolacích dôvodov, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP), a že vec nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové prejednanie, alternatívne, aby rozhodnutie zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie a zaviazže žalovaného na náhradu trov aj odvolacieho konania v rozsahu 100%. Má za to, že súd nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní, nakoľko podľa ust. § 103 Občianskeho zákonníka začína plynúť premlčacia doba od zosplatnenia úveru. Vyhlásenie predčasnej splatnosti predstavuje zmenu záväzku čo do termínu splatnosti, ktorá sa týka celého úveru. Žalovaný od vyhlásenia predčasnej splatnosti je povinný uhradiť celý dlh naraz.

Výklad súdu týkajúci sa premlčania odporuje ustanoveniu § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upravujúceho trojmesačnú lehotu po splatnosti splátky, preto premlčanie je potrebné aplikovať z hľadiska zročnosti celého dlhu a nie jednotlivých splátok. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Trnava, sp. zn. 24Co/945/2015, rozhodnutie Okresného súdu Trnava, sp. zn. 27Csp/3/2019 zo dňa 22.05.2019. Žalobca za veľmi dôležitý fakt považuje súčasnú judikatúru odvolacieho súdu v Košiciach, kde odvolací súd sa nepriklonil k právnej argumentácii, ktorou zdôvodnil svoje rozhodnutie tunajší súd v tomto konaní, ale poskytol právny výklad začiatku plynutia premlčacej doby odlišne a naviazal ho na moment zosplatnenia pohľadávky.

S uvedenou právnou argumentáciou sa v plnom rozsahu stotožňuje. Žalobca poukazuje v kontexte vyššie uvedeného na právnú argumentáciu v uznesení Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 3Co/219/2019 zo dňa 26.08.2020, kde odvolací súd konštatoval nasledovné:

„Odvolací súd je v prejednávanej veci toho názoru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je založené na nesprávnom právnom posúdení veci, ak súd pri skúmaní, či právo zo spotrebiteľskej zmluvy uplatnené žalobcom v konaní je, resp. nie je premlčané vychádzal z názoru, že „premlčacia doba práva na zaplatenie zosplatneného dlhu začína skôr, ako dôjde k zosplatneniu dlhu .... a to už odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, pre ktorú bol dlh zosplatnený“. Je pojmovo vylúčené, aby plynutie premlčacej doby začalo skôr, než vznikne veriteľovi možnosť uplatniť právo. Opačný záver nemožno vyvodiť zo žiadnych zákonných ustanovení vrátane ust. § 103 Občianskeho zákonníka, pokiaľ ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy. Nesplnením niektorej splátky, pokiaľ ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, nevzniká dodávateľovi právo žiadať o zaplatenie celého dlhu a teda jej nesplnením neplynie ani premlčacia doba, lebo tá začne plynúť až okamihom, keď dodávateľ mohol právo uplatniť - zosplatiť úver (dlh).

Možno preto uzavrieť, že premlčacia doba v spotrebiteľských veciach plynie okamihom, keď dodávateľ mohol právo uplatniť - zosplatiť úver (dlh). Obdobné rozhodnutie vydal Krajský súd v Košiciach vo veci sp. zn. 3Co/184/2019 zo dňa 15.07.2020, kde uviedol rovnakú právnú argumentáciu. Totožnú právnú argumentáciu uviedol vo svojom rozhodnutí Krajský súd v Košiciach, sp. zn. 6Co/257/2019 zo dňa 24.11.2020. K otázke momentu začatia plynutia premlčacej lehoty sa odlišne vyjadril aj Krajský súd

Trenčín sp. zn. 17CoCsp/11/2021 zo dňa 29.07.2021, ktorý ustálil začiatok plynutia premlčacej doby od momentu zročnosti splátky, ktorá bezprostredne predchádza k zosplatneniu dlhu.

Žalobca považuje odôvodnenie súdu o nepreukázaní poskytnutia úveru za nedostatočné s ohľadom na skutočnosť, že žalobca svoje tvrdenia podložil aj listinnými dôkazmi, pričom bol to práve žalovaný, ktoré neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k svojim skutkovým tvrdeniam. Naopak žalobca predložil spolu so žalobou aj listinu Aktuálny stav úveru vyhotovený z bankového informačného systému právneho predchodcu žalobcu. Listina Aktuálny stav úveru je výpis z „Bankovej knihy“ je vyhotovovaný priamo z BIS-u (bankový informačný systém), ktorý odsúhlasila Národná banka Slovenska, na základe čoho daný systém zabezpečuje dôveryhodnosť a nezmeniteľnosť údajov v ňom uvedených.

Taktiež údaje z BIS-u ako výstupný dokument - „Banková kniha“ tvorí podklad pre účtovníctvo. Na základe uvedených argumentov je výpis z „Bankovej knihy“ považovaný v rámci bankovej praxe za verejnú listinu. Výšku dlžnej pohľadávky bol žalobca povinný evidovať v zmysle § 39 a nasl. zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v bankovej knihe. V listine Aktuálny stav úveru je presne označená výška čiastky, dátum poskytnutia a aj číslo účtu na ktorý veriteľ poukázal financie. Napokon aj v tretej časti zmluvy je jasne uvedené číslo účtu čerpania: XXXXXX XXXXXXXXXXXX/XXXX ktoré je totožné s číslom účtu uvedeným v listine „aktuálny stav úveru“, na ktorý veriteľ poskytol 22338,93 eur, t.j o 600,00 eur menej než ktorej sa dožaduje žalovaný. Pritom čiastka 600,00 eur predstavuje poplatok za spracovanie úveru. Tento v zmysle obchodných podmienok, konkrétne v zmysle bodu 6.4. bol automaticky odúčtovaný z čerpaných prostriedkov úveru.

S uvedenou právnou argumentáciou žalobcu sa konajúci súd žiadnym spôsobom nevysporiadal.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že sa v plnom rozsahu pridriava svojich predchádzajúcich písomných ako aj ústnych vyjadrení. Takisto sa plne stotožňuje s obsahom ako aj odôvodnením rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 40Csp/12/2019-156. Z Občianskeho zákonníka vyplýva veriteľovi možnosť zosplatniť úver v zmysle ust. § 53 ods. 9 a to po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky.

Keďže veriteľ mohol uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (§ 53 ods.9 Občianskeho zákonníka), splatnosťou splátky splatnej 15.09.2015 začala plynúť trojročná premlčacia doba práva na zaplatenie celého zosplatneného dlhu. Pokiaľ žalobca právo na zaplatenie zosplatneného dlhu žalovaného zo zmluvy o úvere uplatnil návrhom na začatie konania podaným na súde až v roku 2019, je návrh žalobcu premlčaný.

Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukazuje na rozhodnutie Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 12C/77/2015, aj rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 19Co/274/2016, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 25Co/668/2015, rozhodnutie Krajského súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 5Co/233/2016, rozhodnutie Krajského súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 3Co/115/2019 a Krajského súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 6CoCsp/7/2020. Vzhľadom na vyššie uvedené týmto navrhuje odvolaciemu súdu, aby rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 40Csp/12/2019-156 v plnom rozsahu potvrdil a priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že citované rozhodnutia súdov uvádzaných žalovaným časovo predchádzajú rozhodnutiam Krajského súdu v Košiciach, ktoré citoval vo svojom odvolaní žalobca a nereflektujú prirodzený vývoj judikatúry ohľadom otázky určenia začiatku plynutia premlčania. Rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, ktoré citoval žalobca v odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 40Csp/12/2019 zo dňa 29.9.2021 možno považovať za judikatúru protichodnú. Protichodná judikatúra však v našom právnom a súdnom systéme nie je ničím výnimočným, práve naopak, ide o bežný jav, ktorý je jeho prirodzenou súčasťou. Nemožno poprieť, že konštantná

judikatúra v súdnom systéme je žiadaným stavom, zároveň však predstavuje utopistické očakávania spoločnosti, ktoré môžu mať v konečnom dôsledku kontraproduktívny efekt. Odklon od ustálenej rozhodovacej praxe je prípustný a nevyhnutný, pretože judikatúra sa v súdnom systéme prirodzene vyvíja, flexibilne reaguje na spoločenský vývoj a hľadá alebo reaguje na novoobjavené argumenty. V prípade citovaných rozsudkov Krajského súdu niet pochyb, že Krajský súd náležite prihliadal na zámer zákonodarcu, aplikoval logický ako aj teleologický výklad zákona. Krajský súd v Košiciach poukázal na rozpor pri aplikácii ustanovenia § 101 a §103 Občianskeho zákonníka a zároveň zdôraznil, že právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru je oprávnením veriteľa a nie jeho povinnosťou.

K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že sa v plnom rozsahu pridržiava svojich predchádzajúcich písomných ako aj ústnych vyjadrení. Takisto opakovane uvádza, že sa plne stotožňuje s obsahom ako aj odôvodnením rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 40Csp/12/2019-156.

V rámci svojho pôvodného vyjadrenia poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax súdov v obdobných veciach ako je toto súdne konanie. Žalobca poukazuje len na rozhodnutie iného a jedného súdu, ktorý sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe súdov, avšak vzhľadom na to, že nemá k dispozícii celé rozhodnutia, na ktoré žalobca poukazuje, keďže tieto rozhodnutia nie sú verejne dostupné, žalovaný sa nevie vyjadriť, či sú tieto rozhodnutia skutočne založené na obdobných skutkových a právnych okolnostiach ako je prejednávaná vec v tomto súdnom konaní. Každopádne má za to, že judikatúra je v tejto oblasti jednotná a jasná a súd rámci rozsudku rozhodol v súlade s ňou.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je v celom rozsahu vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 CSP).

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vychádzajúc z odvolacej argumentácie uplatnenej žalobcom, bolo posúdiť správnosť skutkových a právnych úsudkov súdu prvej inštancie vedúcich k záveru, že žalobou uplatnený nárok žalobcu je premlčaný, v dôsledku čoho ho nebolo možné súdom priznať, a zároveň, že jeho nárok je nepreukázaný z dôvodu nezvládnutia dôkazného bremena, čo viedlo k zamietnutiu žaloby v celom rozsahu.

Dokazovaním vykonaným pred súdom prvej inštancie bolo preukázaným a v tomto štádiu konania nesporným, že medzi právnym predchodcom žalobcu (Poštová banka, a.s.) ako dodávateľom a žalovanými (pôvodne aj A. E. ako žalovanou 2/) ako spotrebiteľmi bola uzatvorená dňa 03.06.2014 Zmluva o úvere lepšia splátka, na základe ktorej mal byť poskytnutý žalovaným spotrebiteľský úver vo výške 30.000,- eur, ktorý sa žalovaní zaviazali uhradiť v dohodnutých mesačných splátkach a termínoch spolu s jeho príslušenstvom. Z vykonaného dokazovania tiež vyplýva, že žalovaní neuhradili prvýkrát splátku splatnú 15.09.2015. Právny predchodca žalobcu využil svoje oprávnenie, ktoré bolo zakotvené pod bodom 5.5 obchodných podmienok tvoriacich súčasť predmetnej zmluvy o úvere a listom zo dňa 19.01.2016 nazvaným „Výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ upozornil žalovaných, že ku dňu 18.01.2016 je pohľadávka banky vyplývajúca zo Zmluvy o úvere viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti

vo výške 2.916,15 eur. V prípade ak nedôjde k úhrade vyššie uvedenej dlžnej sumy záväzku, banka je oprávnená využiť ust. § 565 OZ a vyhlásiť úver predčasne splatným. Listom z 15.02.2016 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že úverová pohľadávka k 15.02.2016 sa stala predčasne splatnou v celom rozsahu. Výška dlžnej sumy k uvedenému dňu je 30.562,56 eur, pričom žalovaných vyzval na úhradu dlžnej sumy v lehote 10 kalendárnych dní od doručenia výzvy. Súd prvej inštancie správne v preskúvanom rozsudku skonštatoval, že došlo k účinnému zosplatneniu predmetného dlhu, keďže k nemu došlo v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ, po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky splatnej 15.10.2015 a žalovaní boli súčasne upozornení v danej lehote na uplatnenie tohto práva.

Podľa ust. § 101 OZ aplikovaného súdom prvej inštancie, ktoré je nevyhnutné považovať za generálne, pritom všeobecne platí, že trojročná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, s dovetkom - ak nie je ďalej ustanovené inak. V nasledujúcom ust. § 103 OZ, ktoré je nevyhnutné vo vzťahu k § 101 považovať za špeciálne, vo vete druhej je ale ustanovené, že ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, pričom nasleduje výslovne odkaz na § 565 OZ, začne plynúť premlčacia lehota odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. V právnom poriadku pritom platí zásada *lex specialis derogat legi generali*, ktorá znamená, že ak existuje rozpor medzi ustanoveniami dvoch právnych predpisov - noriem, prednosť má konkrétnejší právny predpis oproti všeobecnejšiemu.

V konaní bolo pritom nesporným a sám žalobca na to odkazuje v podanej žalobe, že k predčasnému zosplatneniu predmetného dlhu došlo v zmysle § 565 v spojení § 53 ods. 9 OZ. Na premlčanie zosplatnenej pohľadávky bolo potom v zmysle uvedenej zásady nevyhnutné aplikovať špeciálne ust. § 103 veta druhá OZ s tým, že premlčacia doba v danom prípade začala plynúť odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, teda tej, pre ktorú došlo k zosplatneniu dlhu. Súd prvej inštancie s poukazom na uvedené potom správne vychádzal z toho, že premlčacia doba začala plynúť odo dňa splatnosti splátky splatnej dňa 15.10.2015, pre nesplnenie ktorej sa stal zročným celý dlh, a uplynula v októbri 2018. Keďže žaloba na súde bola podaná až dňa 04.02.2019 po uplynutí premlčacej doby, žalobou uplatnený nárok bol premlčaný a ako taký ho súd nemohol priznať (nielen pre vznesenú námietku premlčania, ale aj s ohľadom na § 54a OZ). Žaloba bola preto správne prvoinštančným súdom v celom rozsahu zamietnutá.

Rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/945/2015 nezohľadňuje pre daný prípad v ust. § 103 veta druhá OZ ustanovený špeciálny počiatok plynutia premlčacej lehoty po zosplatnení úveru v zmysle § 565 OZ, nesprávne vychádzajú zo všeobecného ust. § 101 OZ. Žalobcom poukázané rozhodnutie Okresného súdu Trnava sp. zn. 27Csp/3/2019 ustalujúce počiatok plynutia premlčacej lehoty odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, je potom v súlade s vyššie uvedenými závermi. S ohľadom na ďalšie rozhodnutia, na ktoré žalobca poukazyval odvolací udáva, že týmito nie je viazaný a na spôsob aplikácie vyššie uvedených ustanovení odvolací súd poukazuje i na ďalšie rozhodnutia tunajšieho súdu napr. sp. zn. 11CoCsp 54/2021 zo dňa 21.06.2022, sp. zn. 11CoCsp 53/2021 zo dňa 07.06.2022, sp. zn. 26CoCsp 47/2020 zo dňa 21.10.2020, sp. zn. 25Co 163/2019 zo dňa 14.01.2020.

Je pravdou, že nevyhnutnosť pri nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy vyčkat' tri mesiace od omeškania so zaplatením splátky v zmysle § 53 ods. 9 OZ pred uplatnením nároku na zosplatnenie celej pohľadávky podľa § 565 OZ, znevýhodňuje veriteľa, avšak stalo sa tak z vôle zákonodarcu za účelom ochrany slabšej strany – spotrebiteľa.

S poukazom na vyššie uvedené zdôvodnenie, sa odvolací súd už nezaoberal ďalšou odvolacou argumentáciou žalobcu (ohľadom preukázania poskytnutia úveru) nakoľko uvedené by už nezvrátilo vec samu a preto po vyčerpaní relevantných odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom ohľadom premlčania jeho nároku, potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako v celom rozsahu vo výrokoch vecne správny, včítane závislého a správneho výroku o náhrade trov prvoinštančného konania, s použitím ust. § 387 CSP potvrdil.

V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Podľa ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

V odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalovanému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Odvolací súd potom úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania priznal v plnom rozsahu, keď nevidel dôvody na aplikáciu ust. § 257 CSP.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).
Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

dovolaťom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolaťom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolať v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).